

MIROSLAV TOTA

JAK JSEM...

ANEB

VESELÉ PŘEVYPRÁVĚNÍ

NEVESELÝCH PŘÍBĚHŮ

Miroslav TOTA

JAK JSEM...

aneb

Veselé převyprávění neveselých
příběhů

PŘEDMLUVA

Vážený čtenáři,

každý prožíváme ve svém životě spoustu příběhů, které vypadají na první pohled obyčejně a nudně. Když se ale podíváme na každý střípek životní mozaiky zblízka, zjistíme, že i ten nejobyčejnější příběh nebo zážitek má svou hloubku a zaslouží si naši pozornost. A to bych chtěl ukázat ve své knize.

Cílem tohoto díla, které se pokouší humorným způsobem vyprávět několik příběhů z obyčejného života, je proniknout šedí Tvého všedního dne a ukázat, že i běžné problémy, které vidíme denně kolem sebe, mohou mít své kouzlo.

Byl bych spokojen, kdyby tato útlá knížka alespoň trochu rozzářila Tvůj šedivý den, tak jak to umí stydlivé červánky na modré obloze, která se probouzí do nového dne.

Autor

JAK JSEM ROZDÁVAL RADOST

Od malička jsem byl hodnocen jako nepovedené dítě. Teda ne že by mi něco chybělo nebo že by si to o mně mysleli naši. Ti byli na mě pyšní. Ale všichni ostatní se na mě tak dívali. Byl jsem asi častěji hladový než moji vrstevníci, a tak se délka opasku, který jsem musel již od mala používat ke svým kalhotám, neúprosně zvětšovala. Proto jsem si musel často pořizovat nový. Když mi jednoho dne v prodejně sdělili, že postroje pro koně nevedou, zvolil jsem šle. Ty vedli.

Tato nová změna v mém zevnějšku ještě více zvýšila již tak značnou pozornost spolužáků k mé osobě. Postupně jsem přestával být „dělovou koulí“, jak mě s oblibou nazývali, a přiznám se, že nevím proč, a byl mi přidělen titul „práskač“. Na nikoho jsem nežaloval, tak nevím, proč mi tak začali říkat. To jsem ale poznal brzy.

Nejoblíbenější zábavou chlapců i některých děvčat, která tím patrně chtěla získat mé sympatie, se stala takzvaná práskačka. To se v nestřeženém okamžiku zmocnili mých šlí, a zatímco já pokračoval v cestě vpřed, oni směřovali právě opačně. Ve chvíli, kdy mez pružnosti materiálu šlí dostoupila vrcholu, ztratili o hru zájem a šle pustili. Soutěžili, kdo se této hranici přiblíží s největší přesností, a občas se jim to podařilo stoprocentně. A tak jsem měl často možnost provádět renovace svých šlí. Pokud jde o mne, měl jsem radost, že

mohu přispět k dobré náladě ve třídě. Méně se to však líbilo mému ošlehanému tělu. S ním jsem si to ale rázně vyřídil.

Příčinou veselí jsem byl i při hodinách tělocviku. Zvláště gymnastická cvičení často proměnila tělocvičnu v cirkusové šapitó. Baval se dokonce i učitel Cvička, třebaže se to pokoušel před námi skrývat.

Největší úspěch sklízelo mé cvičení na koni. Úkol byl jasný. Rozběhnout se, odrazit, přeskočit, dopadnout. Již první fáze cviku – rozběh – předznamenala velký divácký zážitek. Ono se řekne rozběhnout se, ale zkuste uvést do zrychleného pohybu hmotu o váze 86 kilogramů napresovanou do 142 centimetrů živé výšky. Dělal jsem, co bylo v silách mého já, přesto se rozběhová rychlost nápadně podobala parní lokomotivě, které právě došla pára. A už jste někdy viděli parní lokomotivu bez páry skákat přes koně? K odrazovému můstku jsem se však vždy probojoval. To dodnes považuji za vrchol svého sportovního umění. Poslední fází cvičení, kterou jsem ještě stačil absolvovat, byl odraz. Ač jsem měl teorii odrazu pečlivě nastudovanou z Tyršovy příručky pro sportovce – samouky a jistěnou studiem fyzikálních zákonů, silná zemská gravitace mi neumožnila načerpané vědomosti uplatnit v praxi. Zpravidla jsem úctou před mocným náradím

padl na kolena již před ním. Méně často jsem byl zastaven až nárazem přední části těla o koně. Po bolestném záúpění mi učitel Cvička doporučoval, abych příště raději cvičení na koni vynechal, nebo že bych toho mohl litovat, až budu dospělý. Já jsem však litoval už tehdy. Prožít zajisté pohádkový zážitek z pлавného přeskoku náradí a stylového dopadu na žíněнку mi tedy nikdy nebylo dopřáno, i když dopad jsem občas zařadil ještě před přeskokem. Ten ale patrně nebyl stylový.

Odolnost koně mi neubrala chuti do života. A že byl veselý, zvlášť pro mé okolí, by mohl doložit můj učitel hudební výchovy Klíček. Ten se pokoušel dostat z mého hrdla zvuk, který by nebyl urážkou názvu tón, s takovým zaujetím, že způsobil škole škodu rozbitím školních houslí o mou hlavu. Škoda však byla bez problémů odepsána na vrub státu. Prý se Klíčkoví divili, že housle vydržely se mnou tak dlouho. Ale to už je jiná kapitola.

Kůň

Skočil bych si jako ďas
Kdybych to byl uměl
Chce to ale asi čas
Aby každý čuměl

Kůň je na mě hodně dlouhý
Můstek příliš nepruží
Proto svedu doběh pouhý
Svaly mé se netuží

Já se ale lehce nevzdám
Zkoušet budu dál a dál
Tak dlouho dokud to nedám
Abych to všem ukázal

JAK JSEM SE UČIL KOUŘIT

Když jsem chodil do páté třídy, vyprávěli mi spolužáci, jak jejich tatínkové dávají do pusy nějaké tyčinky a přitom jim z pusy vychází kouř. Prý je to velká sranda. Bohouš s Jirkou to už taky zkoušeli. Nejdříve chodili po vyučování k rybníku a tam to zkoušeli s takovou tlustou hnědou trávou, kterou utrhli u břehu. Zapalovali to zápalkami, které nenápadně odnesli z domu. Časem se podařilo Jirkovi sebrat tátovi pár těch jeho tyčinek. Kouření se už naučili tak důkladně, že se nebáli to zkusit i na školním záchodě. To se pak učitelé hodně divili, co tam tak smrdí.

Jednoho dne se mě kluci zeptali, jestli to nechci taky zkusit. Prý je to paráda. Zprvu se mi moc nechtělo, ale co když je to opravdu paráda. Domluvili jsme se, že po škole půjdeme zase k rybníku. Jirka vytáhl jednu z tátových cigaret a podal mi ji. „Teď ji dej do pusy, já ji zapálím a ty foukej dovnitř,“ radil. Vzal jsem tedy cigaretu, vložil mezi rty a Jirka přiložil zápalku. A nic. Jenom Jirka si spálil prsty. „Ukaž to sem,“ přikázal a já mu cigaretu vrátil. Jirka ji vložil zkušeně do úst, zapálil a potáhl. Konec cigarety se krásně začervenal.

Když z cigarety kus ubyl, podal ji Jirka Bohoušovi. Ten opět zkušeně potáhl, rozpálil konec cigarety do červena a vyfoukl z pusy kouř. Kluci nelhali. Skutečně to je paráda.

Bohouš mi podal cigaretu. „Teď jsi viděl, jak se to dělá, tak se předved’.“ Vzal jsem tedy do ruky zbytek válečku a vložil ho do úst. Zřejmě se ale na konci nic nečervenalo. „Musíš tahat do sebe,“ radili kluci. Tak jsem nejdříve všechn vzduch vydechl a ze všech sil jsem potáhl z cigarety. Co se dělo potom, na to nikdy nezapomenu. Nejdříve jsem zčervenal jako ta cigareta, vyvalil oči, hlava se mi zamotala a v žaludku se mi udělal guláš, ačkoli jsme měli k obědu borůvkové knedlíky. Za chvíli ten guláš viděli i moji kamarádi. Rychle jsem popoběhl za hromadu kamení a dřepl jsem si. V tu chvíli mi ani nevadilo, že jsem si s sebou nevezl toaletní papír. Vydržel jsem tam asi dvacet minut.

Najednou jsem zjistil, že to až taková paráda není. Hlavně když to zkouším já. Od té doby klukům cigarety zapalují, ale sám už raději takové experimenty nedělám.

Moje první cigareta

Ruličku mám prvně v ruce
Teď už ji jen zapálit
Škrtnu sirkou velmi prudce
Nechtěl bych to oddálit

Plamínek už krásně hoří
Tabák silně zčervenal
Kouř se mi do hlavy noří
Co jsem to jen udělal

Kouř se dere z hlavy ven
Z uší se mi kouří
Teď budu mít celý den
Žaludeční bouři

JAK JSEM SE STAL ŠAMPIÓNEM

Jestli to o mně ještě nevíte, jsem podle počtu let, strávených ve školních škamnách, jedním z nejvzdělanějších lidí ve střední Evropě. Absolvoval jsem snad všechny stupně vzdělávacích ústavů. Nepočítám-li jesle, pak jsem vynechal pouze zvláštní školu, přestože jsem o ni projevoval eminentní zájem. Nepřijali mne však. Nejprve to zdůvodňovali mou nedostatečnou připraveností z předškolních let. Posléze, když jsem na odstranění tohoto nedostatku tvrdě pracoval a podal novou přihlášku (to mi bylo patnáct let), odmítli mé přijetí s tím, že jsem zmeškal pravý čas.

S dobou studií je spojena i historie vývoje mé tělesné schránky. Možná jsem to zdědil po svých předcích, možná ne, ale vždy jsem měl sklony k soutěživosti. Soutěžil jsem všude a ve všem.

Už v mateřské škole jsem projevoval tuto náruživost. Vzpomínám si, že jsem jednou vyhlásil soutěž, kdo přijde nejpozději do školky. Sám jsem hlásil příchod ještě před obědem, o který bych nerad přišel. Vyhrál tehdy přesvědčivě Kája Šlahoun. Byl by ještě lepší, kdyby ho však po třech dnech nevytáhla policie z rákosí u rybníka poblíž školky, kde chtěl bojovat o vítězství v soutěži ještě aspoň dva dny.

Méně náročná byla soutěž, kdo víckrát zatahá hubenou Katku Stránskou za copy, které nás k tomu přímo sváděly. U Katky jsme však nenašli pochopení. Po každém zatáhnutí se rozbrečela, což mělo

často špatnou odezvu u vedení školky a později i u rodičů. Podobně dopadla i soutěž ve sběru skalpů, za které jsme zvolili tkaničky od bot. Museli jsme toho nechat, když se to přestalo líbit některým učitelům, kteří neuměli chodit bez zavázaných bot.

Vzhledem k tomu, že mé úspěchy ve vyhlášených soutěžích se nápadně podobaly současným úspěchům při sázení sportky, a tomu, že učitelský sbor odmítl naše radovánky podporovat, přešel jsem do jiné kategorie.

Už tehdy jsem totiž vycítil své stravovací nadání. Využil jsem toho v soutěži o nejpočetnější rodinu, kterou jsme organizovali v době oběda. Při srkání polévky jsme museli před každou lžící oznámit, za koho ji vlastně jíme, Tak mě to učili naši, když jsem ještě neuměl mluvit. Za maminku, za tatínka, za babičku a tak dále. V této soutěži jsem zaznamenal první výrazný úspěch. K přesvědčivému vítězství mi dopomohla zejména dědečkova fyzička, který se zasloužil o mých jedenáct strýčků a tetiček. Ostatní mi nemohli konkurovat už ani z toho důvodu, že po mém vystoupení došla polévka.

To mě povzbudilo do dalších bojů. Měl jsem radost, že jsem našel svou parketu. Výrazných úspěchů jsem dosahoval rovněž v pojídání pacholíků, pudingů a krupičné kaše.

V podobném trendu jsem pokračoval i při studiu na základní škole. Ve školní jídelně jsme měli okénko tak vysoko, že jsem s kuchařkami navazoval dodavatelsko-odběratelské vztahy vlastně naslepo. Já jsem nad okénkem neviděl nic. Kuchařky mohly spatřit pouze můj tehdy ještě strřapatý kukuč. To jim stačilo k tomu, aby okamžitě přiložily na talíř o dva knedlíky více. Zajímavé bylo, že se

při tom vždycky bavily o nějaké krkavčí matce, která nedá svému dítěti vůbec najíst.

Chuť k jídlu jsem neztratil ani na střední škole. Naopak svůj tvrdě trénovaný žaludek se hlásil o stále větší a větší přísun. To mi už tehdy museli šít kalhoty na míru.

K největšímu rozmachu mých kapacitních možností a s tím související soutěživosti došlo na vysoké škole. To jsem se dostal do optimálního věku, kdy i sportovci podávají zpravidla nejvyšší výkony. Sám pro sebe jsem si vedl rekordní tabulky v různých disciplínách, například:

Rajská polévka s nudlemi	9 talířů
Kynuté švestkové knedlíky	26 kusů
Marmeládové šátečky	18 kusů
Zákusek větrník	12 kusů

Mým spolužákům dost vadilo, že se mnou nemohou soupeřit jako rovný s rovným. Proto je napadlo vyzvat mě k boji ve dvojici. Chvilí jsem váhal. Přece jen jsem ještě neměl dostatek zkušeností z podobných bojů. Čest mi však nedovolila nepřijmout. Velkou pozornost jsme věnovali stanovení pravidel boje. Bojištěm se stala naše jídelna, která zaručovala dostatečný přísun potravy. K tomu se zavázala vedoucí jídelny. Taky byla motivována podílem z výtěžku

soutěže. Každý, kdo chtěl být svědkem dramatické podívané, musel totiž obětovat jednu stravenku ve prospěch borců. A diváků bylo opravdu dost. Jedna třetina stravenek pak náležela vedoucí. Ovšem ani reklama jídelny nebyla zanedbatelná. Hlavními účinkujícími pak byly výborné houskové knedlíky s hnědou nedefinovatelnou omáčkou, která však nebyla rozhodující. Pro výsledek soutěže byl rozhodující počet strávených knedlíků do chvíle, než se některý ze soutěžících bude muset vzdát mimo dohled veřejnosti. Jelikož jsme byli v tomto sportu amatéry, i ceny byly amatérské. Vítěz měl připravenou láhev rumu a k tomu roličku toaletního papíru. Prý se může hodit.

Rozhodčí i diváci byli připraveni, a tak mohl boj vypuknout. Všichni tři jsme zvolili stejný základ – šest knedlíků. V tu ránu jsem tím hned na startu šest kusů ztrácel. Proto jsem ve druhém kole přitvrdil. Zvolil jsem kulatých deset kousků. Soupeře to trochu vyvedlo z míry, protože pokračovali čtyřmi, respektive třemi knedlíky. Když jsem si nechal naložit dalších šest, začali být nervózní. Kontrovali každý pouze dvěma kusy. Mat jsem jim dal už ve čtvrtém kole, kdy jsem zvolil čtyři kusy a oni se zmohli již jen na jeden. Prohráli oba, ale především Pavel Omáčka, který se v polovině knedlíku zvedl a uháněl neznámo kam. Podle regulí soutěže jsem se stal šampionem v poměru 26:24,5. Přestože jsem se pokoušel o úsměv, dlouho mi nevydržel. V chvatu jsem převzal cenu, hlavně tu papírovou, a důstojně se odebral na samotku za svými velkými soky.

Knedlík

Knedlíky mám strašně rád
Snědl bych jich hromadu
Nikdo mi je nechce dát
Tak mám blbou náladu

Když pomyslím na omáčku
Co k nim vždycky patří
To bych si dal do čumáčku
Klidně třeba za tři

Když nemůžu knedlík mít
Dám si jenom čaj
O knedlíku budu snít
Jó hubení se maj